

leznice na celém území státním, bez ohledu na to, zda provozovány jsou státem nebo podnikatelem soukromým, a zda tímto podnikatelem soukromým jest snad osoba cizozemská, zejména cizozemská společnost.

Je tedy námitka, že pro říš. dráhu německou, správně společnost říš. drah něm., platí i na území čsl. republiky pouze »její vlastní předpisy«, bezdůvodna.

Vznášejíc námitku, že uvedené dráze vyhrazeno jest právo, aby sama trestala přestupky provozního řádu, měl st-l snad na mysli onu policejní pravomoc, která bývá na úředníky a zřizence železn. podniku přenesena. Podle ustanovení § 102 cit. provoz. řádu železn. nesahá však pravomoc tato dále, nežli že orgány železn. podniku mohou rušitele neb ohrožovatele bezpečného provozu zadržeti a příslušnému úřadu odevzdati. Trestní pravomoc podle tohoto zák. předpisu orgánům železn. nepřísluší. Kromě uvedených ustanovení mohl by přijíti snad v úvahu také dopravní řád vydaný vl. nař. z 13. května 1921 č. 203 Sb., platný v rozhodné době pro železnice, provozované na území republiky čsl. Podle ustanovení tohoto řádu (na př. §§ 16 a 27) byli sice orgánové železn. oprávněni z důvodu přestoupení zcela určitých dopravních předpisů, vybírat pokuty. Leč nehledě k otázce, zdali pokuty tyto mají povahu trestu či jde-li o pokuty konvenční, kteroužto otázkou netřeba se zde zabývat, neměl řád tento žádného ustanovení, podle něhož by bylo lze pokutovat vybírat také od cestujícího, jenž seskočí s jedoucím vlakem.

St-l dovolává se ovšem v tomto směru mezistátní dohody o zřízení shora uvedené říšskoněmecké dráhy, podle níž prý orgánům železn. podniku přísluší i poklesky tohoto druhu trestati. Avšak dohoda taková nebyla v říš. zákoníku uveřejněna a st-l ji blíže nijak neoznačil, a nelze tedy spatřovati žádnou vadu řízení v tom, jestliže se obsahem jejím správní úřady nezabývaly. Z téhož důvodu není pak ani věci nss-u, aby po existenci takovéto dohody pátral a zkoumal, zda by ustanovení její byla vůbec způsobilá měniti shora cit. mocí zákona nadaný předpis řádu provozovacího.

Č. 7465.

Vodní právo. — Řízení před nss-em: Pachtýř vodního díla není legitimován k stížnosti na nss do výroku min. zeměd., který po jeho názoru zasahuje do práv vlastníka vodního díla, plynoucích z vodoprávního konsensu.

(Nález ze dne 10. října 1928 č. 27.125.)

V ě c: Firma J. a spol., chemická továrna na kůže v D., proti ministerstvu zemědělství o udržování jezu.

V ý r o k: Stížnost se odmítá jako nepřipustná.

Ú t r a t y se nepřisuzují.

D ů v o d y: Nálezem osp-é v T. ze 6. července 1924 bylo podle § 20 mor. vod. zák. uloženo Čeňku S., mlynáři v D., 1. aby ihned po-

stavil stržené nástavky na jezu v řece S. a aby jez v řádném stavu udržoval, 2. aby vyčistil horní mlýnský náhon až k jezu.

Zsp v Brně rozhodnutím z 28. února 1925 nevyhověla odvolání Čenka S., pokud směřovalo proti uloženému chování jezu v předepsaném stavu, zrušila však rozhodnutí I. stolice, pokud jím bylo uloženo vyčistiti náhon a odkázala stížnost v odvolání obsaženou, že st-lka nesplnila podmínek, za kterých jí bylo povoleno užívání turbíny v býv. papírně v D., k jednání před I. stolicí.

K min. odvolání Čenka S. zrušilo min. zeměd. nař. rozhodnutím rozhodnutí i nález zem. a okr. správy pol., pokud jde o udržování jezu, a zamítlo žádost st-lky, vyslovenou při komis. šetření z 26. května 1924, aby Čeněk S. byl uznán povinným zříditi nástavky na jez způsobem solidnějším než dosud.

Maje rozhodovati o stížnosti, musil si nss nejdříve položit otázku, zdali firma J. a spol. jest ke stížnosti legitimována. St-lka dovolává se ochrany vodního práva nabytého z vodoprávního konsensu ke zřízení turbíny v býv. papírně, ježto jest u výkonu tohoto práva zkrácena a to tím, že následkem nedostatečného přítoku vody od jezu do mlýnského náhonu je chod turbíny v býv. papírně ohrožen. St-lka však sama uvádí ve stížnosti, že jest toliko pachtýřkou dotčeného vodního díla a námítku zúčastněné strany v odv. spise vznesenou, v níž stížní legitimace st-lčina právě u nss-u se popírá, nechala bez odpovědi.

St-lka nepodala stížnost jménem vlastníka vodního díla, nýbrž jménem vlastním a nevykázala se zmocněním k podání stížnosti jménem vlastníkovým. Podle § 25 mor. vod. zák. přecházejí vodní práva užívací, která nejsou na osobu žadatele omezena, na majitele vodního díla nebo nemovitosti a mají tedy povahu práv reálních. Ochrany takovýchto práv na užívání vody mohou se však dovolávat jen nositelé vodního práva sami, to jest osoby, kterým přísluší právní dispozice s vodním právem, tedy jen majitelé vodního díla nebo nemovitosti. Naproti tomu nemůže se pachtýř vodního díla dovolávat ochrany práv s vodním dílem nebo nemovitostí spojených, ježto mu nepřislouží právní dispozice s vodním právem samotným (srov. Budw. 10.812/1897).

Z toho plyne, že st-lka, jsouc pouhou pachtýřkou býv. papírny v D., nemůže tvrditi žádný zásah do svého práva z vodoprávního konsensu plynoucího a není tedy ke stížnosti legitimována. Stížnost musila proto býti odmítnuta, aniž měl nss příčinu zkoumati, zdali nárok majitele vodního díla na ochranu proti nedodržení konsensních podmínek díla jiného má v § 20 vod. zák. mor. zákonnou oporu.

Č. 7466.

Živnostenské právo. — Řízení správní: I. * O rozkladu proti výroku dle § 17 cí. nař. z 29. srpna 1916 č. 278 ř. z., že tuzemská potřeba zápalek je tuzemskou výrobou přiměřeně zásobena, je kompetentní rozhodnouti min. obch. jen ve shodě s min. fin. — II. * Tuzemská potřeba zápalek je ve smyslu § 17 cit. cí. nař. tuzemskou výrobou »přiměřeně« zásobena tehdy, když zásobování vyhovuje všem